

Akikre büszkék vagyunk...

Dr. Bartal Gábor (1962/H)

Amikor 1958 tavaszán felvételiztem az esztergomi ferences gimnáziumba, nem sikerült a felvételi vizsgám. A 80 helyre 400 jelentkező volt. A nagyoroszi általános iskola, ahol tanultam, nem követelt tőlem annyit, hogy a legjobb 20% közé bekerüljek. Pótvizsgára viszont lehetőségem volt; mivel a Ferences Szegénygondozó Nővérek apátnője, Matuszka Mária – aki a falunk plébániáján élt, miután a szerzetesrendeket feloszlatták – fontosnak tartotta, hogy el ne kallódjak, ezért megszervezte, hogy korrepetáljon matematikából, magyar nyelv és irodalomból, valamint oroszról egyik rendtársa és Sudár János plébános úr.

A gimnázium első évében nehéz volt felkapaszkodnom a négyes átlagra, de Csányi László osztályfőnököm szigorúsága és Iglói Ignác prefektus atya galamblelkűsége megteremtette számomra azokat a feltételeket, amelyek tanulmányaim sikeres végzéséhez szükségesek voltak.

Kiskoromtól fogva szerettem sportolni, de szertornaszereket itt láttam először, így tornából az első félévben csak közepes jegyet kaptam. Aztán eltelt három év, és a megyei tornászbajnokságot összetett pontszámmal én nyertem. Ezalatt a 3 év alatt persze egyik kedvenc szabadidőhelyem a tornaterem volt. Máig ható hasznát érzem fizikailag annak, hogy Kékesi Tibor tanár úr szigora és szaktudása kihozta belőlem a fizikumom maximumát, és megszerette a mozgás örömét, amit aztán városomban a *Mozdulj, Gyarmat!* egészségvédelmi sportnap beindításával igyekeztem mások számára is kedvelté tenni.

Érettségi után nem vettek fel az egyetemre (egyházi iskolákban végzettekkel szemben akkor ez bevett szokás volt), viszont ennek az időszaknak köszönhetem, hogy megismertem leendő feleségemet, akivel egy éves laborasszisztensi munkám idején találkoztam. Később ő is követett a budapesti orvosi egyetemre.

1969-ben házasodtunk össze. Akkor kaptam meg orvosi diplomámat is. Úgy terveztük, hogy Budapesten maradunk, mert tagja voltam az akkor jelentős kulturális funkciót betöltő Egyetemi Színpad Universitas Együttesének (többek között Jordán Tamás, Adamis Anna, Fodor Tamás, Kristóf Tibor társaságában, akik aztán egyetemi diplomájukat és szakmájukat feláldozták az előadó-művészet oltárán).

Nekem szerencsém volt, hogy életfeltételeim akkori terveimet meghiúsították, vagyis, hogy majd a színpadot és a kórházat párhuzamosan látogatom, mert biztosan nem lett volna olyan tartalmas és boldog életem, mint amilyen lett Balassagyarmaton, ahol 1970 óta élek. Még Budapesten megszületett első fiunk; kevés fizetés mellett drága volt az albérlet, ezért kényszerűségből vidékre költöztünk.

Nagy változás volt ez nekem, aki könnyen véve az egyetemi vizsgaakadályokat, kellő időt szentelhettem az előadó-művészetnek, ráadásul az együttessel lelhetőségem volt Olaszországban, Franciaországban, Lengyelországban részt vennem nemzetközi diákszínjátzó egyetemi fesztiválokon, és megtapasztalhattam a sikeres pódiumszereplések mámorító örömét.

Ebben az életmódváltásban egy új élménnyel gazdagodott személyiségem: a kiszolgáltatott, beteg emberek szolgálatának szépségével. A város szürke volt és kisléptékű, de az 1000 ágyas volt megyei kórház nagyüzemi légköre, a viszonylag kevés orvos miatti sok munka és nagy

szakmai felelősség kihívása új irányba terelte érdeklődésemet: az elesett, kiszolgáltatott ember felé, a beteg ember felé, akin segíteni kell. Az osztályvezető főorvos szabad kezet adott a munkában, s ez engem nagyon motivált. Morális beállítottságom, a feladat elvégzésének eredményessége utáni vágy minden energiámat a hivatásom érdekében mozgósította, így az 1974-ben megszerzett belgyógyászati szakvizsgám idejére hatalmas szakmai tapasztalatra tettem szert, amit a szakvizsgára való felkészítés elméletileg is megalapozott.

Ezek után már gyorsan peregtek hivatásom eseményei: a legsúlyosabb akut betegek megmentése utáni vágy az intenzív orvoslás, a belosztályon legváratlanabb és leggyakoribb hirtelen halál a kardiológia felé terelt. Ebből az aktivitásból nőtt ki az osztály Koronária Őrzője, és ennek érdekében tettem le a kardiológiai szakvizsgát, majd alakítottam át az általános belgyógyászati osztályt kardiológiai profilúvá. Ekkor azonban már osztályvezető voltam. 1980-tól megbízott, majd 1984-től kinevezett főorvosként vezettem a balassagyarmati kórház I. sz. Belgyógyászati Osztályát. 2010-ben mentem nyugdíjba, azóta 4 órában a Kardiológiai Szakrendelést látom el.

A '80-as évek közepétől, miután megfelelő szakorvosgárda is kialakult az osztályomon, már maradt energiám közéleti tevékenységre is. Elsőként az egészségnevelés felé fordultam: felismerve a szív és érrendszeri betegségek rizikófaktorait, egyértelművé vált, hogy a megelőzési munka sok beteget menthet meg a kórháztól, ill. a korai haláltól. 1984-ben megszerveztem a Riziko Klubot, ahol előadások, szűrővizsgálatok, ételkóstolók segítettek a résztvevőket az egészségvédelemben. 1994-től egyesületként működik a klub, kiterjesztve a megelőzést társszakmákra is (onkológia, mentálhigiéne, ideggyógyászat, környezetvédelem stb.). 2014-ig elnökként és szekcióvezetőként, azóta kardiovaszkuláris programvezetőként, egyben örökös tiszteletbeli elnökként segítem az egyesület egészségvédő programját. Az Egészségvédők Egyesületét 2011-ben a város „Pro Urbe” díjjal tüntette ki.

1988-tól 2002-ig a Területi Orvosi Kamara elnökeként az orvosi önszerveződést segítettem, 1989 és 2003 között a Civitas Fortissima Kör társelnöke voltam. Ez az egyesület tűzte ki célul, hogy a város elnyerje az Országgyűléstől a Legbátrabb Város (Civitas Fortissima) címet, amit 2006-tól hivatalosan is viselhet településünk az 1919-es cseh kiverés érdeként, amikor mint megyeközpont meg tudta akadályozni, hogy Vác-Miskolc vonaláig az ország északi részét elcsatolják hazánktól.

A '80-as évek végén az egyházközség munkájába is bekapcsolódtam. Előbb a képviselőtestület tagjaként, majd elnökeként segítettem a rendszerváltáskor megnyílt lehetőségek kiaknázásához plébániánkat, amelynek azóta általános iskolája és gimnáziuma van, ill. felépült az Élet és Reménység Mária Templom Vadász György Kossuth-díjas építőművész tervei alapján. Az új templom „*Mária a Szentlélek mátkája*” titulust kapta felszentelésekor. A templomépítő kuratórium elnökeként az építkezés irányítása és a költségek előteremtésének terhe nagyrészt rám hárult.

A '90-es évek elején hitem új mélységeket ismert meg, és lelki életem is megújult. Az egyházközség érdekében vezetésemmel megalakult az Egyházközségi Megújulási Mozgalom, azzal a céllal, hogy egyre jobban megismerjék a népi egyházban élő hívek is a közösségi egyházat. Előadókat hívtunk, imatálalkozókat szerveztünk, majd 1998-ban Katona István atya segítségével Szentlélek szemináriumot szerveztünk. Az ezen résztvevőkkel karizmatikus imaközösséget hoztunk létre, amely azóta is működik, immár új tagokkal bővülve, akik a 2010-es Szentlélek szeminárium résztvevői voltak. Közösségünk irányításommal egyházközségeken átívelő közösségként tevékenykedik.

2005-ben megindult az akolitus képzés egyházmegyénkben. 2007-ben avatott fel akolitussá dr. Beer Miklós váci megyéspüspök. Azóta templomi asszisztenciában, igeliturgia tartásában, béralkalmazók előkészítésében, házasságra készülők felkészítésében veszek részt, illetve lelki napok alkalmi előadója vagyok.

Boldog családban élek. 48 éve vagyunk házasok feleségemmel, aki nélkül a fentiekre nem lettem volna képes. Három gyermekünk született, mindhárman egyházi iskolába jártak, és társat is hasonló szellemiségű családból választottak. Általuk 13 unoka nagyszülei lehetünk.

Legyen mindezért hála és köszönet a mi Urunknak, Istenünknek!